

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 676/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 59/2014 z 27. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 59/2014 z 27. novembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ požiadal, aby mu

ústavný súd ustanovil právneho zástupcu z radov advokátov na konanie pred ústavným súdom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 31/2013 z 2. septembra 2013 za spáchanie zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona. Vzhľadom na skutočnosť, že už bol v minulosti dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody za spáchanie niektorého z trestných činov uvedených v § 47 ods. 2 Trestného zákona, bol mu v zmysle zásady „trikrát a dost“ uložený trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 116/2013 z 23. októbra 2013 zamietnuté ako nedôvodné.

Proti označeným rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením sp. zn. 6 Tdo 59/2014 z 27. novembra 2014 tak, že ho odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Z prezentačnej pečiatky okresného súdu nachádzajúcej sa na napadnutom uznesení vyplýva, že bolo okresnému súdu doručené 13. januára 2015 a následne doručené aj sťažovateľovi.

Sťažovateľ namieta, že v jeho prípade bola nesprávne aplikovaná zásada „trikrát a dost“ vyplývajúca z § 47 ods. 2 Trestného zákona, a tiež namieta, že mu v rozpore so zákonom nebol ustanovený obhajca už od začiatku prípravného konania.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľ namieta, že k porušeniu jeho základných práv a slobôd došlo napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 27. novembra 2014, ktoré mu bolo doručené v roku 2015. Z uvedeného vyplýva, že svoju sťažnosť podal zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol

pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2017